

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Urto/8/2025
Identifikačné číslo spisu:	2025010033
Dátum vydania rozhodnutia:	11.11.2025
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:2025010033.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudcov JUDr. Beáty Javorkovej a JUDr. Mariána Mačuru v trestnej veci odsúdeného M. C., pre trestný čin ťažkej krádeže spáchanej profesijným spôsobom v spolupáchateľstve podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 2 prvý prípad rakúskeho Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 11. novembra 2025 v Bratislave, o odvolaní odsúdeného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. septembra 2025, sp. zn. 3Ntc/12/2025, takto

rozhodol:

Podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného M. C. zamietá.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 30. septembra 2025, sp. zn. 3Ntc/12/2025 rozhodol tak, že:

I. „Podľa § 17 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. o uznávaní a výkone rozhodnutí, ktorými sa ukladá trestná sankcia spojená s odňatím slobody v Európskej únii a o zmene a doplnení zákona č. 221/2006 Z. z. o výkone väzby v znení neskorších predpisov

sa uznáva vo výroku o vine a vo výroku o treste odňatia slobody a vykoná sa

rozsudok Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo dňa 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z, právoplatný dňa 11. marca 2025, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho krajského súdu Viedeň zo dňa 11. marca 2025, sp. zn. 22 Bs 29/25p, vo vzťahu k osobe právoplatne odsúdeného:

M. C., nar. XX. U. XXXX v E., trvale bytom E. XX, okres I., t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Wien-Josefstadt,

ktorým bol uznaný za vinného v bode I. z trestného činu ťažkej krádeže spáchanej profesijným spôsobom v spolupáchateľstve podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 2 prvý prípad rakúskeho Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

profesijným spôsobom (§ 70 odsek 1 bod 1 prvý prípad Trestného zákonníka) pánovi F. A. vzali cudziu hnutelnú vec v hodnote prevyšujúcej sumu 5 000,- EUR s tým úmyslom, že sa jej privlastnením neoprávnene obohatia, a to v noci z 22. júna 2024 na 23.06.2024 motocykel značky BMW S 1000RR, ktorý bol prihlásený do evidencie v júni 2024, v hodnote 28 000,- EUR;

Za tento skutok bol odsúdenému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 7 (sedem) mesiacov.

Podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku s poukazom na § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona odsúdený M. C. bude vo výkone trestu odňatia slobody pokračovať bez jeho premeny v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

II. Podľa § 16 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí

krajský súd odmieta uznanie a výkon

vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode II. rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo dňa 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z, právoplatného dňa 11. marca 2025, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho krajského súdu Viedeň zo dňa 11. marca 2025, sp. zn. 22 Bs 29/25p, vo vzťahu k osobe odsúdeného M. C., uznaného za vinného z trestného činu zatajovania listín podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že:

v noci z 22. júna 2024 na 23. júna 2024 zatajili/zadržali cudzie listiny, ktorými nemohli disponovať, s tým úmyslom, že zabránia ich použitiu v právnom styku na preukázanie skutočností (riadneho prihlásenia predmetného vozidla do evidencie), a to dve tabuľky s evidenčným číslom vozidla pána Q. O. s evidenčným číslom vozidla H-XXXXXN tým, že ich odmontovali z vozidla vyššie uvedenej osoby a namontovali ich na vozidlo značky Opel Movano, ktoré viedol M. C..“

Svoje rozhodnutie krajský súd odôvodnil v podstatnom nasledovne:

„V prvom rade krajský súd preskúmal, či sú splnené podmienky v zmysle § 4 ods. 1 písmeno a) zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, pričom zistil že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má na území Slovenskej republiky obvyklý pobyt. Existenciu obvyklého pobytu odsúdeného na území Slovenskej republiky mal krajský súd za preukázanú z lustrácie v registri obyvateľov, z ktorej je zrejmý trvalý pobyt odsúdeného na území Slovenskej republiky a rodinné väzby, ktoré má odsúdený na území Slovenskej republiky.

Krajský súd v súvislosti so skúmaním obojstrannej trestnosti uvádza, že ustanovenie § 4 ods. 3 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí obsahuje konkrétne trestné činy, ktorými sa rozumejú kategórie trestných činov podľa odseku 2. V tomto prípade v osvedčení o vydaní rozhodnutia neboli justičným orgánom štátu pôvodu skutky priradené k jednej alebo k viacerým kategóriám trestných činov uvedených v odseku 3, preto krajský súd skúmal, či skutky, pre ktoré bolo rozhodnutie vydané, sú trestnými činmi aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, t. j. skúmanie obojstrannej trestnosti. Justičný orgán štátu pôvodu právne kvalifikoval skutky v bode I. ako zločin ťažkej krádeže spáchanej profesijným spôsobom v spolupáchateľstve podľa § 127, § 128 ods. 1 č. 5, § 130 ods. 1 prvý prípad, ods. 2 prvý prípad rakúskeho Trestného zákona a v bode II. ako prečin zatajovania listín podľa § 229 ods. 1 rakúskeho Trestného zákona. Krajský súd konštatuje, že skutok opísaný v bode I. rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo dňa 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, konkrétne je ho možné právne kvalifikovať ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona.

Pokiaľ ide o konanie opísané v bode II. rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo dňa 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z, toto nie je trestným činom podľa slovenského Trestného zákona. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že podmienka obojstrannej trestnosti je v tomto prípade splnená len v prípade trestného činu uvedeného v bode I. rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo

dňa 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z.

Krajský súd ďalej preskúmal, či nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutia. Po preskúmaní predloženého spisového materiálu a po oboznámení sa so všetkými listinami, najmä predloženým osvedčením, krajský súd, aj s poukazom na ustanovenia § 4 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, resp. § 16 ods. 1 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by ho oprávňovali odmietnuť vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo dňa 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z, právoplatného dňa 11. marca 2025, v spojení s rozhodnutím Najvyššieho krajského súdu Viedeň zo dňa 11.03.2025, sp. zn. 22 Bs 29/25p vo vzťahu ku skutku v bode I.

Nakoľko však došlo len k čiastočnému uznaniu rozsudku Krajského súdu pre trestné veci Viedeň zo dňa 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z, právoplatného dňa 11. marca 2025, bolo potrebné upraviť aj výrok o treste, a to vo vzťahu k jeho výmere. Celková výmera trestu odňatia slobody, ktorá bola odsúdenému uložená v Rakúskej republike bola 1002 dní (2 roky a 9 mesiacov). Krajský súd pre trestné veci Viedeň listom zo dňa 22.07.2025 stanovil v súvislosti s rozsahom trestu, ktorý pripadá na skutok uvedený v bode I., trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a 7 mesiacov, preto krajský súd za tento skutok odsúdenému uložil nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky a 7 (sedem) mesiacov.“

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie odsúdený M. C.. V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že žiada rozsudok zrušiť, zásadne nesúhlasí so svojim vydaním na Slovensko, povedal to aj sociálnej pracovníčke, že vo výkone trestu odňatia slobody v Rakúsku má lepšie podmienky. Namietol aj spôsob, akým mu dali v Rakúsku podpisovať papiere, keďže má za to, že mu doklady neboli dostatočne preložené a vyjadril svoj nesúhlas s vydaním. Zbral späť aj svoju žiadosť o presun na Slovensko. Voči jeho osobe nie je vydaný žiaden zatykač na Slovensku. Mal by byť predovšetkým on dotazovaný, či si chce ísť vykonať trest na Slovensko, preto si nie je istý, či mu niekto nechce uškodiť. V ďalšom podrobne popísal podmienky výkonu trestu odňatia slobody v Rakúsku, ktoré považuje za lepšie v každom ohľade. Navyše ho tam môže navštevovať priateľka s ich synom. Má za to, že jeho vydanie na Slovensko je proti jeho ľudským právam.

Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) bolo 30. októbra 2025 predložené odvolanie odsúdeného M. C. i kompletný spisový materiál.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 518 ods. 4 Trestného poriadku) preskúmal na podklade včas podaného odvolania (§ 309 ods. 1 Trestného poriadku) odsúdeného zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a zistil, že odvolanie odsúdeného nie je dôvodné.

Krajskému súdu v Trnave bol zo strany Spolkového Ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky postupom podľa zákona č. 549/2011 Z. z. predložený návrh na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia, ktorým bola uložená trestná sankcia spojená s odňatím osobnej slobody, a to rozsudku Krajského súdu Wien z 11. novembra 2024, sp. zn. 86 Hv 131/24z v spojení s osvedčením z 29. apríla 2025, týkajúceho sa odsúdeného M. C. na skutkovom a právnom základe v bode I. a v bode II. tam uvedenom.

Podľa § 4 ods. 1 písm. a), písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. rozhodnutie možno v Slovenskej republike uznať a vykonať, ak skutok, pre ktorý bolo rozhodnutie vydané, je trestným činom aj podľa právneho poriadku Slovenskej republiky, ak odseky 2 a 3 neustanovujú inak, a ak

a) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky a má obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky,

b) odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, nemá obvyklý pobyt na území Slovenskej republiky, ale po výkone trestnej sankcie spojenej s odňatím slobody má byť vyhostený na základe rozhodnutia vydaného v súdnom konaní alebo správnom konaní na území Slovenskej republiky.

Podľa § 16 ods. 1 zákona č. 549/2011 Z. z. (dôvody odmietnutia), súd rozhodne o odmietnutí uznania a výkonu rozhodnutia, ak

a) proti tej istej osobe pre ten istý skutok už bolo právoplatne rozhodnuté slovenským súdom alebo ak súd má informáciu, že konanie vedené v niektorom členskom štáte proti tej istej osobe pre ten istý skutok sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý bol už vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesený,

b) skutok, pre ktorý bolo vydané rozhodnutie, nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a nejde o konanie podľa § 4 ods. 2 a 3; vo vzťahu k daniam, poplatkom, clám alebo k mene nemožno odmietnuť výkon rozhodnutia iba preto, že právny poriadok Slovenskej republiky neupravuje rovnaký druh daní alebo ciel alebo neobsahuje rovnaké ustanovenia týkajúce sa daní, poplatkov, ciel alebo meny ako právny poriadok štátu pôvodu,

c) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, je vyňatá z pôsobnosti orgánov činných v trestnom konaní a súdu, 4)

d) osoba, proti ktorej rozhodnutie smeruje, nie je podľa právneho poriadku Slovenskej republiky z dôvodu jej veku trestne zodpovedná za konanie, pre ktoré bolo vydané rozhodnutie,

e) výkon rozhodnutia je premlčaný podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a na stíhanie trestného činu je daná právomoc slovenských orgánov podľa právneho poriadku Slovenskej republiky,

f) nie je splnená podmienka uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 4 ods. 1,

g) odsúdený neudelil súhlas s odovzdaním výkonu rozhodnutia, hoci sa jeho súhlas vyžaduje,

h) rozhodnutie zjavne nezodpovedá vydanému osvedčeniu, alebo ak vydané osvedčenie je neúplné, nie je priložený preklad do štátneho jazyka podľa § 23, alebo ak neobsahuje všetky údaje potrebné na vydanie rozhodnutia o uznaní a výkone a nebolo riadne doplnené na základe žiadosti súdu v určenej lehote,

i) dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, je kratšia ako šesť mesiacov,

j) z osvedčenia vyplýva, že dotknutá osoba sa osobne nezúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia okrem prípadov, keď sa v osvedčení uvádza, že dotknutá osoba v súlade s procesnými požiadavkami právneho poriadku štátu pôvodu

1. bola včas predvolaná, a tým informovaná o termíne a mieste konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia, alebo sa jej inými prostriedkami doručili informácie o termíne a mieste konania takým spôsobom, že bolo jednoznačne preukázané, že si bola vedomá plánovaného konania a informovaná o tom, že justičný orgán štátu pôvodu môže vydať rozhodnutie, ak sa nezúčastní konania, alebo

2. vedomá si plánovaného konania splnomocnila právneho zástupcu, ktorý bol vymenovaný dotknutou osobou alebo ustanovený štátom, aby ju obhajoval v konaní, a tento právny zástupca ju v konaní obhajoval, alebo

3. po tom, ako sa jej doručilo rozhodnutie a bola výslovne poučená o práve na opravný prostriedok, na ktorom má dotknutá osoba právo zúčastniť sa a ktoré umožní opätovné preskúmanie samotnej veci vrátane nových dôkazov a ktorý môže viesť k zrušeniu pôvodného rozhodnutia a vydaniu nového, výslovne uviedla, že proti rozhodnutiu nepodáva opravný prostriedok alebo nepodala opravný prostriedok v rámci príslušnej lehoty,

k) nebol udelený súhlas štátu pôvodu so stíhaním pre iné trestné činy spáchané pred odovzdaním alebo s výkonom trestu pre taký trestný čin podľa § 21 ods. 2 písm. g),

l) uložený trest zahŕňa opatrenie týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenie zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém zdravotníctva Slovenskej republiky vykonať a nemožno postupovať podľa § 17 ods. 2,

m) nedôjde k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia a justičný orgán štátu pôvodu nevezme osvedčenie späť.

Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že odsúdený je štátnym občanom Slovenskej republiky, má tu obvyklý pobyt. Navyše, ako je z predloženého osvedčenia zrejmé, odsúdenému bol rozhodnutím Spolkového cudzineckého a azylového úradu z 22. novembra 2023, č. 1032084000/221330634 uložený aj zákaz pobytu časovo obmedzený na 3 roky, čím je splnená aj podmienka uvedená v § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. Súhlas odsúdeného s uznaním a výkonom rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa pritom nevyžaduje ani podľa § 4 ods. 1 písm. a), ani podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č.

Odsúdený nie je vyňatý z pôsobnosti slovenských orgánov činných v trestnom konaní a súdu podľa § 8 Trestného poriadku a podľa právneho poriadku Slovenskej republiky nie je z dôvodu nedostatku veku v čase spáchania skutku, ktorý je predmetom uznávacieho konania trestne nezodpovedný v zmysle § 22 Trestného zákona. Výkon rozhodnutia nie je premlčaný. Na stíhanie predmetného trestného činu je daná aj právomoc slovenských orgánov podľa § 4 Trestného zákona. Dĺžka výkonu trestnej sankcie, ktorá má byť vykonaná, nie je kratšia ako šesť mesiacov a nezahŕňa opatrenia týkajúce sa psychiatrickej alebo zdravotnej starostlivosti alebo iné opatrenia zahŕňajúce pozbavenie osobnej slobody, ktoré nemožno vzhľadom na právny poriadok Slovenskej republiky alebo na systém jej zdravotníctva vykonať.

Ďalej možno konštatovať, že proti odsúdenému nebolo pre ten istý skutok, ktorý je predmetom uznania a výkonu právoplatne rozhodnuté slovenským súdom, pričom ani najvyšší súd nemá informáciu, že by proti odsúdenému bolo pre totožný skutok vedené konanie v inom členskom štáte, ktoré sa právoplatne skončilo odsudzujúcim rozsudkom, ktorý už bol vykonaný, v súčasnosti sa vykonáva alebo už nemôže byť vykonaný podľa právnych predpisov štátu, v ktorom bol vynesенý. Zároveň rozhodnutie zodpovedá vydanému osvedčeniu a dotknutá osoba M. C. sa zúčastnila konania, ktoré viedlo k rozhodnutiu a došlo aj k dohode s justičným orgánom štátu pôvodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia.

Podľa § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, ods. 4 zákona č. 549/2011 Z. z. ak nie je dôvod na odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia podľa § 16, súd rozhodne o uznaní takého rozhodnutia a súčasne rozhodne, že sa také rozhodnutie vykoná. Súd môže rozhodnúť o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia len po predchádzajúcej dohode s justičným orgánom štátu pôvodu. Ak sa rozhodnutím uložila trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá nie je zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 nahradí trestnú sankciu takou trestnou sankciou, ktorú by mohol uložiť, ak by v konaní o spáchanom trestnom čine rozhodoval; pritom dbá o to, aby takto uložená trestná sankcia nezhoršila postavenie odsúdeného a v čo najväčšej miere zodpovedala pôvodne uloženej trestnej sankcii. Trestnú sankciu spojenú s odňatím slobody nemožno nahradiť peňažným trestom. Ak sa rozhodnutím o trestnej sankcii uložila trestná sankcia v trvaní, ktoré nie je zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, súd rozhodnutím podľa odseku 1 trvanie trestnej sankcie primerane upraví. Takto upravená dĺžka trvania trestnej sankcie nesmie byť kratšia ako najdlhšie trvanie ustanovené pre rovnaké trestné činy podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Súd nesmie podľa odsekov 1 až 3 uložiť prísnejšiu trestnú sankciu z hľadiska jeho druhu alebo dĺžky, ako bola uložená v rozhodnutí.

V súlade so zákonom č. 549/2011 Z. z. postupoval krajský súd, keď rozhodol len o čiastočnom uznaní predmetného rozhodnutia vydaného súdom členského štátu Európskej únie (Rakúsko) v trestnom konaní keďže zistil, že skutok uvedený v bode II./ nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky. Túto skutočnosť pred rozhodnutím oznámil justičnému orgánu štátu pôvodu a inicioval dohodu o čiastočnom uznaní a výkone rozhodnutia.

Odvolací súd považuje za správny záver krajského súdu o neexistencii dôvodov pre odmietnutie uznania a výkonu rozhodnutia v zmysle § 16 zákona č. 549/2011 Z. z. pre skutok uvedený vo výroku č. I uznávacieho rozhodnutia, a preto v tomto smere odkazuje na jeho vecne a právne správnu argumentáciu obsiahnutú v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku.

Ak súd usúdi, že dĺžka a druh trestu odňatia slobody sú zlučiteľné s právnym poriadkom Slovenskej republiky, teda zodpovedajú trestným sadzbám za konkrétny trestný čin a spôsob výkonu trestu tak, ako ich predvída slovenský právny poriadok, cudziu sankciu „prevezme“ do výroku svojho uznávacieho rozsudku a rozhodne, že sa vo výkone tohto trestu bude pokračovať bez jeho premeny na trest, ktorý by uložil podľa slovenského právneho poriadku, keby sám konal vo veci. Preto súd pri postupe podľa § 517 ods. 2 Trestného poriadku nevykonáva hĺbkovú analýzu cudzieho rozhodnutia, a ani podmienok na uloženie primeraného druhu trestu a jeho výmery podľa ustanovení slovenského Trestného zákona.

V prejednávanej veci bola odsúdenému uložená trestná sankcia spojená s odňatím slobody, ktorá je z hľadiska druhu, ako aj jej výmery plne zlučiteľná s právnym poriadkom Slovenskej republiky, keďže ak by vo veci rozhodoval súd podľa slovenského Trestného zákona, zákonom ustanovená trestná sadzba trestu odňatia slobody je pre trestný čin krádeže v § 212 ods. 2 písm. a) Trestného zákona určená výmerou jeden rok až štyri roky. Preto dôvod plynúci z vyššie citovaných ustanovení, ktorý by odôvodňoval premenu trestu uloženého odsúdenému uznávaným rozhodnutím, nebol zistený.

V súlade so zákonom postupoval krajský súd aj v prípade, keď odsúdeného zaradil podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Takéto zaradenie rešpektuje princíp nezhoršenia postavenia odsúdeného zakotvený v § 17 ods. 2 zákona o uznávaní a výkone rozhodnutí, zároveň v čo najväčšej miere zodpovedá pôvodne uloženej sankcii, a súčasne reflektuje na právne závery vyplývajúce z judikátu R 122/2014.

K odvolacím námietkam odsúdeného, že krajský súd nemal rozhodnúť o uznaní a výkone rozhodnutia Krajského súdu pre trestné veci Viedeň, pretože odsúdený nesúhlasil s jeho odovzdaním najvyšší súd uvádza, že z návrhu na rozhodnutie o uznaní a výkone cudzieho rozhodnutia zo strany Spolkového Ministerstva spravodlivosti Rakúskej republiky z 25. apríla 2025 vyplýva, že dotknutá osoba sa zúčastnila konania, ktoré viedlo k vydaniu rozhodnutia (bod i) str. 6 návrhu). Odsúdený súhlasil so zaslaním rozsudku a osvedčenia aj s vydaním na Slovensko, pričom uviedol, že v Rakúsku nemá rodinu. Navyše, tak ako už bolo skôr uvedené, súhlas odsúdeného s uznaním a výkonom rozhodnutia na území Slovenskej republiky sa nevyžaduje ani podľa § 4 ods. 1 písm. a), ani podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 549/2011 Z. z. Odvolacie námietky odsúdeného preto nie sú v tomto prípade pravdivé, ani dôvodné.

Rovnako pri rozhodovaní o uznávaní rozsudku v trestných veciach nezohráva úlohu posudzovanie podmienok na výkon trestu odňatia slobody, ktoré v odvolaní namieta odsúdený. Na podporu tejto argumentácie, oponujúc odvolacím argumentom M. C., možno poukázať na uznesenie ústavného súdu z 8. februára 2024, sp. zn. III. ÚS 66/2024, v ktorom uviedol: „To, že predstavy sťažovateľky o štáte, v ktorom má vykonávať trest, sú odlišné od pravidiel v zákone o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, nie je dôvodom jej porušenia ústavných práv. Sťažovateľka je štátnym občanom Slovenskej republiky, a aj keď na Slovensku nemá obvyklý pobyt, je daný dôvod na výkon trestu na Slovensku z dôvodu, že dánsky súd jej uložil popri treste odňatia slobody aj trest vyhostenia, a to v zmysle § 6 ods. 1 písm. b) zákona o uznávaní trestných rozhodnutí v EÚ, ako aj čl. 6 bodu 2 písm. b) rámcového rozhodnutia Rady 2008/909/SVV. Uloženie trestu vyhostenia v spojení so štátnym občianstvom sťažovateľky boli rozhodujúcimi kritériami podľa zákonnej a európskej právnej úpravy pre vykonanie trestu na Slovensku.“

Najvyšší súd záverom dodáva, že v rámci konania o uznaní a výkone rozhodnutia podľa zákona č. 549/2011 Z. z. súd nesmie cudzie rozhodnutie skúmať vo veci samej, je viazaný skutkovými zisteniami odsudzujúceho súdu a slovenské orgány nenadobúdajú právo konať o podstate veci. Práve naopak uznávacie konanie má špecifický nostrifikačný charakter, v ktorom súd na neverejnom zasadnutí skúma iba objektívne skutočnosti, a to z úradnej povinnosti. Nostrifikácia tu spočíva v posúdení, či trestnému rozsudku cudzieho štátu možno priznať účinky na území Slovenskej republiky a v premene cudzieho rozhodnutia na rozhodnutie slovenské, ktoré nahrádza pôvodné rozhodnutie.

Na podklade vyššie uvedených skutočností najvyšší súd podľa § 518 ods. 4 Trestného poriadku odvolanie odsúdeného M. C. ako nedôvodné zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.